

Виходити во Львовъ що Середы
и Суботы (кромъ рускихъ святъ) о
4-й годинѣ по полудни.

Редакція и администрація підъ
ч. 15 пляцъ Маріїцкій.

Експедиція для мѣстеческихъ пред-
платниковъ уряджена въ друкарні
Т. Шевченка (улица Крика Ч. 2 на
І-мъ поверхѣ).

Всѣ листы, посыпки и реклами
належать пересыпти підъ адресою:
редакція и администрація „Дѣло“
ч. 15 пляцъ Маріїцкій.

**Съ днемъ 1 (13) жовтня розпочало-
ся четверте чвертьрочче, тоже про-
сими о скоро надсланнѣ предплаты
и виробнаннѣ всѣхъ залегостей.**

Кожному ВИ. Предплатителеви по-
дано на опасцѣ, доки предлатити въ взглядно,
якъ у него залегости.

Русини а Поляки. III.

Если Поляки а именнопольскій дні-
вики по колькохъ лестныхъ отзывахъ
о Русинахъ и о справодавствіи о. Озарк-
евича надъются, що зъ сторони Русинівъ
теперь роздастися поклик до згоды съ
Поляками, то они або справдѣ не розу-
хують, або не хотять розуміти ни піз-
шого положенія, ни історії и важности
дотеперійщихъ отношеній межи Русинами
и Поляками. Хочемо вѣрити, що польскій
днівники на серію поднесли справу ме-
жинароднихъ отношеній межи Русинами а
Поляками, тоже зъ нашої сторони ста-
ралисьмо тую ситуацію основно пояснити
и хочемо сказати всю правду въ цѣлбї
наготѣ, якъ бы ни терпкою она була,
въ той надїї, що толькоФ на реальнихъ
вѣдомствахъ при добрій волі зъ польської
стороны мбгбы обявивтися новий зворотъ
до лучшого. Въ почутії важності той
справы для розвою обохъ народівъ муз-
ико отверто сказати, що при тепер-
шюй становії обов'язнихъ отношеній не
може зъ посереди Русинівъ роздатися
такій поклик до згоды съ Поляками, що
Русини въ при найлучшій волі не могутъ
ничого здѣлти, щоби злагодило до край-
ності сумній наслѣдства „членійної“
вражди. Надто глубокій рани задала намъ
та вражда, надто великий криївъ дознає
руський народъ вже щоденно зъ поль-
ської сторони, въ довготривої враждѣ надто
надко отдала отъ себе обѣ стороны,
щоби слова можна загонти тѣ рани,
зали вилозувничихъ фразъ забути ти-

сачий криївъ и закрити очі передъ
тимъ сумніми стіономъ, який розкрыває-
ся поясню передъ кождымъ Русиномъ
и жовчю переносивши кождому руску
грудь. Для того то вся дотеперійшій у-
силія поодинокихъ Русинівъ бтъ разу
одинъ словомъ, одною фразою о спіль-
нихъ гробахъ и т. д. змінити сей безъ-
братьїй становії бтношенії межи Русинами
и Поляками буди и мусили бути безъ-
спільними. Коли Поляки не хотять зро-
зуміти сен бтновїді нашої, то мы счи-
таемо ихъ, для чого они не жадають отъ
позваньскихъ Поляківъ поклик до згоды
съ Нѣмцями, бтъ Поляківъ Конгресовікі
поклик до згоды съ Россіанами? Стано-
виче галицькихъ Русинівъ супротивъ
Поляківъ въ сущності єсть таке саме
якъ познаньскихъ Поляківъ супротивъ
Нѣмцівъ, а конгресовихъ Поляківъ суп-
ротивъ Россіянъ. Речь ясна, що досто-
инство народне не позвали тимъ Поля-
камъ взвѣсити хоругви згоды, що будої
одинозначнимъ съ народною капітуляцією.
Чи жъ могутъ тое зробити галицькі Руси-
ни? Теперійшій бтношенії межи Руси-
нами а Поляками суть плодомъ історич-
ного житя, котре довгі вѣки ажъ до по-
следнього часу поверталося въ совсѣмъ
противнѣмъ напрямленію, якъ въ прапор-
ченію мирного и згодівного житя. По-
вернути ихъ теперъ на дорогу миру и
згоды не такъ легко и не такъ скоро
можна. Мусить попереду змінитися тен-
денція, котрій разъ въ разъ викликавъ
„членійну вражду“, Поляки мусить зре-
чися своїхъ аспирацій на рускій землї,
зречися своєю польонізаційної системи
въ рускій часті Галичини и бльшіє та-
резо глядѣти на свое становище такъ
супротивъ Русинівъ, якъ и супротивъ
всѣхъ Славянъ. Уладокъ старої Польши
въ старихъ границяхъ повиненъ вже разъ
представитися Полякамъ якъ живий до-
казъ нестѣйності тихъ ідеалівъ, котріхъ
она була представительницю, значить,
Поляки повинні розірватися съ тими
перестарѣлыми ідеалами и поученіїмъ
корозовими безъспільними повстанцами и

сумніми заводами дипломатичними, по-
ставити ідеаль свого народного житя
бтновїдній своїмъ етнографичнимъ гра-
ницамъ, котрій не посагавши на житя
руського народу. Поляки повинні познати,
що Русь не копчиться въ Галичинѣ и що
если столько вѣківъ не могло охрести ти
и винародовити Русь въ користь Поль-
ши, то се тимъ менше може статися
нимъ, коли Галицька Русь мимо цѣлого
напору польонізаційної системи твердо
стоїть за свою народність своями ск-
лами безъ покровительства якого небудь
правительства.

Мы не будемо тутъ близше розъяс-
нити ржинцъ політичного світогляду
Поляківъ а Русинівъ, такъ якъ се да-
леко перешли границы нашої часописи. Ми скажено толькo коротко, що
суперечність польского а руского сві-
тогляду політичного толькo въ дуже не-
чиюдні змінілася отъ часу упадку
Речи-посполитої и що въ той супереч-
ності почиває головна причина трудно-
сті успiшного рѣшенія руско-польської
справы. Пишуючі становище, якіе запи-
мають теперъ Поляки въ Галичинѣ, єще
блльшіє утрудненіе рѣшеніе сені справы,
бо оно дуже часто ихъ заслівлює и не
позволяє имъ познати властивої ваги ру-
ської справы. Власне задача сего паную-
чого становища, котре дає имъ власт
надъ Русинами, середъ галицькихъ Поля-
ківъ переховуються старі польські аспи-
рації до Руси далеко живіші, якъ у
познаньскихъ и конгресовихъ Поляківъ
и коли ти послідній, видчи власну бать-
ківщину загрожену ворожимъ напоромъ,
готовий иногда дивитися на руску справу
вже не въ старопольського державного
становища въ зв'яці національного, наші
Галицькі Поляки скоріше одушевлюються
для що найменше обов'язної війни Ав-
стрії съ Россією, якъ для основного
рѣшенія рускої справы. Галицькі Поляки,
по котріхъ належало быті сподівати якъ
найлучшого розуміння рускої справы, па-
дѣль якъ найменше її розуміють. Ни
одна галицько-польська газета не здобула

Предплати на „Дѣло“ стоять:
на цѣлый рокъ . . 8 зл.
на півъ року . . 4 зл.
на четверть року . . 2 зл.

Предплату належить пересыпти
франко (найлучше поштовымъ пере-
казомъ) до: Адміністрація час. „Дѣло“.
Оголошенія приймаються по цѣлі
6 кр. а. в. бтъ одиною строчкою печаткою.
Рекламиція неопечатана збльш
бтъ пошти.

Рукописи не звертаються толькo на
попереднє застереженіе.
Поодиноке число стоїть 10 кр. а. в.

Дѣло

и Суботы (кромъ рускихъ святъ) о
4-й годинѣ по полудни.

Редакція и администрація підъ
ч. 15 пляцъ Маріїцкій.

Експедиція для мѣстеческихъ пред-
платниковъ уряджена въ друкарні
Т. Шевченка (улица Крика Ч. 2 на
І-мъ поверхѣ).

Всѣ листы, посыпки и реклами
належать пересыпти підъ адресою:
редакція и администрація „Дѣло“
ч. 15 пляцъ Маріїцкій.

Реклама и учителі „Шкільну помочь“ при-
гімназії, котрою запомагають бльшій
шкільний учениківъ власними и упрощенны-
ми складками.

Поступаюча щорічно френкенція у-
чениківъ сїдичить истинно о розбуджую-
чомъ почутії нашого народу, однаково
сумно сказати, тое почутіє обмежаєть
еще на дуже тѣсній круги, а найсумній-
ше, що не має відъ тамъ, где найбльшо-
бути повинно. Отті и доказъ.

Число учениківъ 389, яке мала ги-
мназія руска р. 1880, само жъ собѣ до-
сить поважне, же на періоднію до френ-
кенції другихъ львівськихъ гимназій —
маже мале. До II-ї (гімназії) гимназії
учащою бтъ р. 1880: 676 (не включно
53 учениківъ, якіхъ приготовляють); до
III-ї (польської им. Францъ-Іосифа): 626;
до IV-ї (польської бернадинської такожъ
включно): 546 — соткими отже бльшо-
висть до гимназії рускої. На першій по-
глазді сказати бтъ кто, що на чесахъ
такихъ отбиває контрастъ матеріального
положенія Русинівъ, не досягнувши навіть
такої числовї дѣлти скілької посыпти
до підл. середніхъ, навіть Полякамъ
або Жидамъ. Однако гадаю такої скілької
безосновно.

Въ числѣ 676 учениківъ польської
гимназії бтъ 82—85 Русинівъ, въ III
гимназії 50—50, въ IV. 13—24 (блль-
шість руки). Крімъ того утворила ди-

шітеть въ послѣдніхъ числахъ означає
урядово поданыхъ т. ви. підл. Poloni-
gentе Rathenі. Блльшіи отже ти Русини
переїшли — чи єть почутіє чи єть обов'яз-
ку чи єть єдини случає толькo до рус-
кої гимназії, що френкенція вищоїзмії
578 учениківъ, — а прочітъ гимназій,
имено II-ї 591, III-ї 546, IV-ї 522 —
блльшіи отже всіхъ не блльші, то стоять
блльші изъ різнихъ съ прочими львів-
ськими гимназіями. Бтъ то отже однією
найвиднішою доказати, що до най-
важливішої Русинівъ причиняє не єто
ніші, толькo они самі найбльші.

Але найсумнійше, що сьми маже-
висть Русинівъ львівськихъ и то бльшіхъ
колись представителями народними, хо-
дить до чужихъ гимназій, и що молоді-
жі вимощена въ інститутѣ „Народного
Дому“ єсть урядово вищоїзмії поста-
щенії не скілько, але єдину гімназію. Однаку
членівъ львівської гімназії, котрій
вильгає о праці таємної поступки, що
такої відомості державній і самій рускій
народній інтересів відъ Русинівъ. Роль
руської гімназії, призначеної самимъ Б.
В. Цвартемъ и доказаній скілької фак-
тами, виникніть знайти учиненіе и тає-
сторони рускої інституції, а почутіє солі-
дарності интересів відъ Русинівъ. Поні-
важливіше виключенії Української Соції до
єдину дотеперійшої поступки ви-
значену рускою гімназією.

Бльшіє надъ нею застосовляється. Єсть
они скоріше покрывають іншахъ при-
чини, котрі може уходити єдомої
управлюючої сїдїти и єго світличного
предводителя, бо не хотимо вони відри-
ти, що музгъ, котрій не однією горячимъ
словомъ и рѣдко державній и самій
иступає за права руского народа, є
змійромъ бг҃рмати значну частину земель-
нихъ рускимъ, племінну складальну наро-
дну грошей, отъ скілької гімназії, скіль-
кої рдного язика.

Такъ якъ надію, що сьми єдину
народного Дому єхуть на будуще усунути
таку аномальню, щоби скілької рускої інсті-
туції, здійснила складальну цілі руского
народу, вислала въ руки нашіхъ проти-
ника огульно проти Русинівъ. Роль
руської гімназії, призначеної самимъ Б.
В. Цвартемъ и доказаній скілької фак-
тами, виникніть знайти учиненіе и тає-
сторони рускої інституції, а почутіє солі-
дарності интересів відъ Русинівъ. Поні-
важливіше виключенії Української Соції до
єдину дотеперійшої поступки ви-
значену рускою гімназією.

Г.

ва отиошень межи Поляками а Русинами съ справою стоюю теперь въ наѣдѣ Австріи на днєвнѣй порядку. После заявленія пос. о. Озаркевича можна мати надѣю, что русскій посы въ радѣ державной станутъ по той сторонѣ, которая стремить до помиренія всѣхъ народовъ Австріи на подстѣнѣ ихъ ревноуправліенія. Се есть спольне поле, на котрѣмъ Поляки могутъ доказати, о сколько широко думаютъ покончити „племяннику вражду“ и подати способъ мирного подобія vivendi. Разошь съ долею всѣхъ доси первично-управленческихъ народовъ появится рѣчи-рѣкающіяся службы централістичной Русины зробили все, что для успешнаго переведенія сего дѣла безъ нарушенія народного достоинства могли зробити. Хочено съ терпѣнівостю дожидати дальніго развоя сен многоважной сиразы.

Такъ разгланившись въ нашемъ по-
ложено бачимо, что поднесена вольскими
дневниками справа уладженя отношенья между
Русинами и Поляками далеко еще не досчита-
ла столько, чтобы въ итѣ можно сказать
послѣдне слово. Такъ важны справы не
могутъ решатися одною хвилю особенно
такъ, где ходить о направлении споръ-
яного цѣльными вѣками. Тыль однакоже не
хочемо еще сказать, чтобы дотеперьши-
й сужній стать тыхъ отношенья не
дався въ начинъ злѣнити и будто бы мы
були пріклонниками плененніи вражды.
Только искѣткіи умы могутъ радоватися
зъ той вражды и не бачити тыхъ глубо-
кихъ ранъ, икъ зацае майже щоденю
тая вражда нашему сосѣдньому житию,
наши же наизжизнештѣйшия спораванъ, из-
нѣшнѣя стремленія вароднымъ, яку икоду
привносить она обомъ народамъ, азъ счи-
тае органичній розвѣй нашего краю и
веде его до шоразъ большого упадку.
Справедливо замѣтилъ Dzicn. pol., что
тая борба не только мучига, але и обез-
силуетъ зарбовано Поляковъ икъ и Русиновъ
и что сужній наслѣдства сен борбы из-
вѣтъ изъ полнѣ экономичнѣй силу фак-
тобъ наклоняютъ до звороту на ишну
дорогу. Та остаточно, если дѣйстно вѣ-
риро въ спасеніштъ и осущимость про-
граммы помиреня всѣхъ австрійскихъ на-
родовъ на подставѣ ихъ равноправности,

— то въ той программѣ мусико-такожъ
знайти остаточне рѣшеніе вѣнчанъ ме-
жи Русинами а Поляками. Поясняючи
ту многоважну справу такъ просторон-
но, хотѣли мы звернуть увагу передо-
всѣмъ, такъ сказать, на неѣтпомѣдный
способъ рѣшанія сеніи справы. На дармо-
мисленіи звертаются польскій дневники съ
бѣзъважнами до Русиновъ, чтобы тіи повер-
нулись на нову дорогу. Не Русини, але
Поляки вѣрховодачі въ Галичинѣ повинній
поворнуться на нову дорогу, а — що
теперь найважнѣйше — польске даєви-
карство галицьке повинно зрозуміти ве-
лику задачу, яка починає на кождой по-
важній працѣ, — задачу реірезентувати
и образувати публичну опінію свого на-
рода, звертати си до розваги надъ жиз-
ненными справами и провадити си въ
рѣшенію тихъ справ. Съ жалегъ мусико-
сказать, що кроїть невеликої грозды
танатичныхъ польонізаторовъ и ихъ об-
скурантичнихъ приверженцівъ, никто боль-
ше не пошкодить новійшихъ часамъ у-
спішному подлагодженю вѣнчанъ межи
Русинами а Поляками, якъ именно га-
лицько-польска праця. Зъ бтсіи выходили
тіи неустаючі поклони до племінної
вражды и сібіоа завзятості, зъ бтсіи розта-
вались неперестаючі голоси: піеша Rusi! зъ
бтсіи розжарювались племінна ненави-
сть до всего, що руске, а кожда кле-
вета на найчестнѣйшихъ Русиновъ находи-
лась тутъ ширай приютъ. Та сама поль-
ска журналістка, которая не страждалася
своихъ власныхъ мужей заслуги за нихъ
живи обкрадувати кіеветами, хочь обсади
въ сібзахъ здавалася розшукуватись изъ нихъ
гробахъ, таа журналістка, що піканда-
ла редакторскій подносомъ до первосте-
пенної ваги політичної, она це страждала
ужити того самого орудія въ еще
бóльшій мірѣ противъ Русиновъ и если
въ листині жаль ваги „племінної“

враждою⁶, то первое всего саяя половина
зарегистрировалась в груди и съ словами: поза-
важной прасы. Не только Русины, але-
также Поляки могут мати справедливай
справы и хотъ постепеню довести си до
справедливаго рѣшенья, то она половина пер-
вое всего зорвати съ своею дотеперъ-
шною традицію и звернуги публичну
поправку польску до той беззрастності
упротивъ Русиновъ, при котрой толькоже
могутъ доперва настать объективныи пе-
говоры и обондые порозумѣнья. Си-
адача осведомити польску публику съ
начельемъ руской справы, яко справы
блькаціятымілонового народа, задня-
трой и вѣла всходна Европа крою умы-
далась и цѣлй державы потрясались, си-
адача представити польской публикѣ
правдай жаданія руского народа въ от-
ношению до Поляковъ и приготовити до-
тушень межи Русинамъ и Полякамъ.
Сюда належитъ межи иными одна дуже
жаки справы, котру доси польскій днев-
ники совсѣмъ поминали — справа кривъ
увосядѧнъ, якихъ дѣзаютъ Русины
авѣтъ зѣ взгляду на дотеперъшній зако-
ны. Рускій часописи подаютъ даже часто
акій факта заподѣянъхъ Русинамъ кривъ
упослѣдженъ руской народности. Отъ
расу существования нашей часописи по-
шли мы пѣтый рядъ такихъ фактова, яко
пр. противузаконне заведеніе черезъ гдѣ-
отрыхъ окр. инспекторобъ польского а-
кадеміи выкладоваго замѣтъ руского
вы-
ускихъ школахъ удерживавшихъ выключно
ускими громадами, откиненіе руского
одана черезъ ц. к. старство въ Над-
айцахъ (Ч. 62 „Дѣлъ“), обруганіе ру-
скаго письма черезъ комисара въ Дро-
бычи (Ч. 73 „Дѣлъ“) и т. д. Всѣ ти
многій а многій тыль подобній факта до-
тывшаго дотыкаютъ Русиновъ и поддержу-
тъ вражду и розъяреніе. Тожь если
польска праса хоче справдь причинитися
о подлагожденіи руской справы, она не
поминаети мовчою такій факта,
какъ се доси завсегды робила, але по-
нина зъ своей стороны подносити такій
правы и взыкати на тое, чтобы не дѣ-
лися зъ польской стороны такій науд-
ити и противузаконности, котрой толькоже
подсечаютъ незгоду и розъяреніе и дѣ-
ляютъ всяку гадку о помиреню неможли-
вою. Перше условіе всякого мирного
ближенія есть справедливость и безсто-
ронність, а если галицко-польскій дневни-
ки не мають дѣваги наѣтъ въ такихъ
случахъ покривождена руской народности
упротивъ дотеперъшніхъ законовъ за-
читися справедливими супротивъ Русиновъ
въ тыхъ случаяхъ ширити середъ поль-
ской публики почутье справедливости и
безсторонности для руской народности
то тяжко же надѣятися, щобъ они извѣ-
стствовали при подлагожденію цѣлои руской
справы, котра вымагає справедливаго оцѣ-
ненія и пошанованія интересовъ цѣлого
народа. Яко долго не отбудеся така зѣ-
на публичной оцінѣ польской, такъ довгое
будутъ Русины все съ недовѣремъ при-
нимати всѣ отзывы о никакой згодѣ. Вѣ-
дзієнникъ розланскій замѣтилъ, що „пози-
ція Полякія въ Галичинѣ обовязує ихъ
щобы на одинъ крокъ Русиновъ зробили
дла до нихъ“. Справдѣ руска справа вы-
магає систематичної зѣны дотеперъшніхъ
отношень Поляковъ до Русиновъ
а Поляки всего больше помінай стара-
тися, щобъ знать не оправдатися знаніемъ
приповѣдка: „Les polonais font tout
par enthousiasme, rien par systeme“
А що наши обывы въ тѣмъ взглядѣ не
безосновнай укажемо на призвѣ Gazet-у
Nag., котра хотъ тожь само поднесла ру-
ску справу, черезъ колька днія по тойт-
въ числѣ 238-ымъ замѣтила въ коре-
спонденціи зъ Кудакова пашинъ на-
бо посвящена руской церкви и

Булковъ, пашкиль, который мусить же не только Русина але й каждого безстороннаго обурити способомъ бесподставностю и злословною напастливостю та клесатливостю. Справдѣ, иного а иного мусить сще попереду змѣнитися, итъ настане честь объективнаго обговоренія русской справы. Одно, что може потѣшити каждого широкого приклонника мирнаго развою народъвъ и даже надѣятися лучшою будущности, се познанье, якъ помало выробляется въ сердѣ загалу Поляковъ, що дотеперъщна политика вражды противъ Русиновъ есть справдѣ исходникою не только для Русиновъ, але й для Поляковъ. Отъ сего сще вправдѣ далеко до рѣшения самой справы, але при доброй волѣ можнабы иного здѣлать, щобъ зближити туу теперъ еще далеку будучність. Заключающи наши выводы можемо повторити слова о. Качинь (Polityka Polaków wzglѣdem Russi): „Пора, братя Поляки, залишити ваші старій претенсіи на полуднѣво- и захѣдно-русскій краѣ и на рускій народъ, пора обходитьсь съ нами, якъ съ народомъ рѣвнѣмъ, поважати наші усилія самостїйнаго развою нашихъ силъ народныхъ и не уважати наше линие за масу, котра має служити сырьемъ матеріаломъ дляпольской народности; пора шукати съ нами не свого давнаго бѣ старости спорогнѣвѣдного але сего на справедливости онеркого союза, котрый только до обопольнаго добра довести може!“

ДОПИСИ.

Зъ Підгѣри. (Новый статутъ для фонда священническихъ єздъ и сирбтъ.)
(Ковчегъ)

Такъ видимо, что ни статутъ о. М. такъ трудолюбиво выработанный, ни красный еще статутъ о. Таначкевича, безусловно не дадутся провадити изъ жите.

Если будемо обетавати при статутѣ о. М., то передъ всѣмъ належитъ забезпечити всѣмъ ідовицамъ запомогу, хотїй бы ихъ мужѣ и не оплачивали ничего до фонда черезъ спбѣ вѣкъ, бо имъ принадлежится честь зъ бѣсѣдокъ фонда ко-реннаго.

А може прійдеся намъ повернуты и до теперъшнаго провизоричнаго статута; разумѣєся, спраплянаго на кождомъ аб-бранию отпоручниковъ деканальнихъ. Не есть то така дивна гадка, бо мы вже по-трохи вложилися до него, та смѣло до-дати могу, що кождый статутъ буде намъ добрый, кобы лише тотъ двѣ необхо-димі точки захочено: 1) сонвѣнне и шире заїздательство фондовъ ид. с. а 2) въ нашои сторонахъ: щобъ жертви на фондъ вношили вильзами.

Що до першої точки можемо бути вже спокойній. Катастрофа сумна съ о. Яворовскимъ остерегла насъ всѣхъ и на-учила на многій лѣтъ, ись належить брати за той святый грбъ ідоничій.

Що до другої точки: точної сплаты установленыхъ складокъ на ід. сир. фондъ, то есть такожъ єдиний и дуже простый споѣбъ: на двохъ зображеняхъ, отпоручниковъ поставлено внесенія, щобъ канди-даты стану священнического передъ рукопо-лаганьемъ и саненники, котрый поступаються на лучшій посады, ить передъ складками реверсъ потаріальнїй, обопишающей ихъ до сплаты жертви на фондъ ідоничій установленыхъ. Тымъ єпособомъ ить ко-роткимъ часъ цѣлѣ духовенство буде об-зобовишане до точного складанія жертви. Ись бы кому за твердый зданинъ такій законъ, бо може кто изъ нещастнѣ шастї и цѣлому зѣбдити, то и на таке най-шлабѣшна рада: за встановленьемъ кондека-нальныхъ, можна такому або цѣлу рочну виоту, або лише половину опустити, если брати деканальний за него не вложать. Але Вире. Офіціалъ заложити и тогда свои Veto, а подану причину ишти не понима-емъ. Бо, если при рукополаганіи дѣйству-ющій владыка пытас архідіакона: „чи достоинъ есть той рукополагаемый“ — щожъ простѣйшаго ись не така отно-

— боях обезьяны
недостойные! — бо хотят обезьяны
близкого козырька спомагати, бы
быль козырька своимъ наименованиемъ
изъѣзжаетъ. Такимъ способомъ
ежину ленту подавати. Такимъ поездъ изъѣзжаетъ
при подаваніи ленты такъ разре-
спандиатъ охото подишише такъ разре-
шадѣмсѧ, що Вар. Офиціалъ за грекъ
разъ не положитъ имъ этого Устава и
таке писесые, иначе не пріимется имен-
нисати иной статутъ, якъ не буде способу
твърдъ серци принудити до необходимыхъ
изъѣзжаетъ.

Кобы щирѣсть, то можнѣы не
одной рѣчи пороумѣтии. Такъ и, пр. чу
зъ одну причину исприклонности Нар. Оз.
ціяла до ухваленія статутъи о. М.: Яв
унонитетуемся къ товариществу какъ
моги по закону ж. р. 1873, то будемъ съ
платовати высокій податокъ.^{**} Се дуже
важна практика! Во що ишного сказъ
ками рѣчными запомагати сиро
стю, а що ишного манипуляціи фінанс
того товарищства. А дуже тѣжко надѣлиться,
щобы ц. к. Скарбъ юзъ взглѣду на измѣ
сиротство учинить вынѣтокъ отъ загла
ного закона.

Тутъ належитъ таоже издача о
одной удавѣ, не знати отъ кого въ
ходи чѣй, котру намъ читатъ Высокопре-
освященнайшій на зборанію отпоручниковъ
въ р. 1879: що теперійшии жертвъ и
фондъ ідеаличній переходить силы євангель-
ского духовенства. Але сей паглядъ въ
склонитъ паки збораніе отпоручниковъ,
щобъ установленный процентъ изменить
бо хоть на каждомъ зборанію наложить
новій отпоручники (и и такій будь) съ
тѣмъ острый замѣръ, щобъ нижестоя-
шему процентову нашихъ складокъ, и
скоро имъ предложится ставка вѣдь въ
спрѣть, а обчислится ставка фонда раз-
рядимого, то всѣ заможнуть; токи істѣ
бы були и икъ твердоєздий, то страшно
имъ перети межи наге и голодне спрѣ-
ство съ потѣшающимъ словомъ: тепер-
менше дѣстанете! — „Где не положимъ,
тамъ и не возьмемъ“.

ДОПНСИ.

Зъ Нодгдя. (Новый статутъ для
фонда священническихъ вдовъ и сиротъ.)
(Конецъ)

Такъ видимо, что ни статутъ о. М. такъ трудолюбивъ выпрацѣванный, ни красшій еще статутъ о. Тавичевича, безусловно не дадутся проводити изъ житѣя.

Сели будемо обставати при етатутѣ о. М., то передъ всімъ належить забезпечити всімъ ідовицамъ запомогу, хотій бы ихъ мужѣ и не оплачовали нічого до фонда черезъ свой вікъ, бо имъ принадлежится часть зъ бѣсotкoвъ фонда коренного.

А може прійдеся намъ повернути и до тепершнаго пронизоричнаго статута; разумѣется, спрятанаго на каждомъ изъ блюстителейъ деканальныхъ. Не есть то така дивна гадка, бо мы ише по трохи вложилисѧ до него, та смѣю додати могу, что каждый статутъ буде намъ добрый, кобы лише тотъ дѣлъ необходимъ точкы заховано: 1) сопѣтстви и шире завѣдательство фондомъ ид. с. а 2) изъ нашей стороны: щобы жертвы изъ фонду вносили вѣльзали.

Що до першої точки можемо бути
інже спокійний. Катастрофа сумна съ о.
Яворовськимъ остерегла насть всѣхъ і на-
учила на многій лѣті, ісъ належить
дбати за той святій гропъ вдовичій.

Що до другої точки: точкові сплати установленыхъ складаються на вд. сир. фондъ, то есть такожъ єдиний и дуже простий способъ: на двохъ зображеніяхъ, отпоручнікъ поставлено внесення, щобъ кандидаты стану священичого передъ рукополаганьемъ и співченики, котрій поступаються на лучший посады, ізъ передъ складали руки въ рель потарільни, обозначаючий ихъ до сплати жертви на фондъ вдовичий установленыхъ. Тымъ є способомъ ізъ короткимъ часомъ ціле духовенство буде обозначено до точного складання жертви. Ізъ бы кому за твердый здавався такій законъ, бо може кто ізъ нещастіє шахти

Зъ подоля. (Доля учительства народныхъ.) Допись ит. чч. 75 и 16. Длъгъ спраѣтъ нашего учителства галоетъ въ якѣ доповнени и вложени до нашъ дърокъ въ той спраѣтъ, замѣнившисъ въ 59—61 ч. „Дѣла“.

Не запретуvalъмо сок
обстоятельства, а напѣть поднесиши
що школы нашій народній вѣстникъ

10

длины. Пр. Р. А.

тероризмомъ ради шк. окружныхъ и по-
перинсько то фактами. Однакожъ пода-
но части противовзятки, якбы можна хоти-
шоку волевими. Розумфеся, що помоч-
руджами самовладного *de facto* инспекто-
ровськихъ, бывшеборонными такъ, що інспек-
торъ окр. може такъ сказати що завиз-
ку напростити ихъ долю. Отже хиба
учителі дійснителний моглибъ висту-
пяти противъ надужитамъ и противъ на-
веденю противуваконныхъ и безоснов-
нýchъ пасайдь. Та не кождый учитель
щобъ мohlъ самбо противъ дійснителнимъ

надеждити виступити, а не юзды та-
коже обізначеній докладно съ закона-
ми школьскими и державными, щоб, ит-
акомъ случаю мѣгъ дати себѣ раду.
Відомо такожъ случаї, що дѣйстви-
тельному учителю З. № Ч. рада окр.-
из висеніе окруж. инспектора наказана
другїй разъ робити испытъ квалифика-
ційный, понеже не учила такъ авансько-
реальнихъ наукъ (исторії красної, гео-
графії и т. п.) иль збѣстнѣмъ дусѣ, хочъ
єго товаришъ-учителій, наїти загорѣлій.
Поляки выражалися о нѣмъ яко учителю
народнѣмъ съ всякою признателностю.
Тому то знаючи ажъ надто тѣ обстоятель-
ства") наказовали мы потребу корпо-
рацій, котрѣ бѣстоили на сторо-
ни правъ руской народности и
изъ сорокахъ выхованія руской
молодежи. Съ жалемъ одинакожъ му-
сово тутъ сконстатовать, що ни иль од-
нѣкъ жесты руской части Галичини не
покроповано наїти зависти народ-
ну раду, а существуюча по Львовѣ не
объявляє никакого жити, хочъ голосити
бѣзъ до часу о розширенії широкой
дѣятельности. Хиба що записуванье по-
першихъ членій и домаганье виплаты
надахъ же бути тою живѣйшою дѣя-
тельностю, або скликанье зборія и ви-
бори нового вѣдмѹ? Доки не будемо
мати по голомогійшихъ бодай жестахъ
нашого краю такихъ радъ народныхъ, то
все будуть настъ противники на юздомъ
народного жити выхденонувати и
шкоды намъ наносити. Наша припогідка
народна каже, що вѣда научить розуму,
одинъ мы лише не одино вѣда винагди,
а вичого малікне не назначилисъ, бо до дѣ-

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія

Бедику прислугу народній спраїти
на полі шкільництва моглиби учинити
виступники руского обряду із радахъ о-
кружныхъ. Може скажутъ намъ ізъ то-
«Щожъ язъ того, колибъ напѣть одногъ
голоса юдієвъ на радѣ иже надужитьъ
— то ничего не поможе, бо єго переголо-
сують». Не ма що казати, щира правда! Але
хібажъ такій виступникъ не може подик-
тавши свого представленія до протоколу
и домагатися, щобъ то було предложене
вищої влади? Такій представленія ше-
сеної черезъ колька або колькананії
радъ окружнихъ до ради країною не по-
киній, переговорити безуспішно, але въ
виступника руск. ординаріту ізъ радѣ
жк. кр. починенъ уважати своїмъ счи-
тать обовиномъ, виступати противъ
їхногого надужити къ шкільництвѣ и изъ
оборони покриданію справедливості.
Може и то небогато помогло бы, однакъ
наши народни сопѣтель була бы сконфіна-
чи уживаися всіхъ легальнихъ
средствъ.

Въ труднѣйшемъ положеніи нашего учителеста изъреднаго жажды бути великою его юбдмогово таъшъ шанай школы комиссаръ ординаріатскій, вслѣдъ робилъ ужитокъ въ порученой имъ власти. Мало то, бо они не только надзиратъ науч-

мати бачність на релігійно-моральному вихованні молодежі підсвільною; що тоді вагадував певний також дати погляд на бібліотеки шкільний, щоб ті не згубили в собі книжокъ, котрі які могли шкільно впливати на релігійно-моральне виховання. А чи книжки, котрі розбуджують ненависть в погороду до рускої кінці і народності, або такі, що пле тута небелиця в редб „Polska Sybill skyl zbiór objawień, proroctw i przepowiedni, tyczących się mianowicie kościoła katolickiego, Polski i Słowiańskczynu. Z starych ksiąg, z różnych pism i z ust ludu zebrał i spisał J. Chociszewski. Poznań 1877.“ и т. и. не пікодять релігійно-мoralному вихованню молодежі, о тόму н

на конецъ еще додати мусимо, що найлучша помочь свои, помочь власна, а таку помочь може наше учи-
тельство самоъ зъ себе мати, однакъ лип-
тогда, якъ скучится, якъ заучится и
товариство школьнє, котре бы за-
ступало интереса школьнъ и учительни-
цъ для перенесени тога мало своимъ орга-
номъ часопись школьну. Гадку та
небносильство данийши и пынѣ съ за-
доволенiemъ можемо сконстатувати, що
одна гадка що до отновленїя часописи
школьной же вийшла ізъ житїе. Мусимо
однакъ щиро жалувати, що нова III колы-
ча Часопись не поднесла доси и не
плекав гадки наими порушеною о потребѣ
утворенїя школьнаго товариства. Всяке бо дѣланье единицъ хощбы най-
щиршихъ и найспособѣйшихъ мусить
бути слабе и не може мати тога интен-
сивного впливу, якъ дѣланье зборне цѣ-
лого товариства, котрого органомъ и ви-
разомъ будзбы така часопись. До тога
мусимо мати на тымъ, що маємо дѣл-
ать неродными противникомъ — высшимъ
матеріальными и интелектуальными си-
лами. Тожъ скупльмъ наші силы и утво-
римъ школьнаго товариство, а перенесеніе
и осущеніе сені гадки се наї буде першы
и найважнейша задача новой Часописи
школьной! Подолянка.

высшии загалыну суму грунтowego податка въ 37·5 миллионовъ на кругло 40 миллионовъ т. е. о 9,437,000 зр. больше, алеъ тъ онъ сумы вложити на Галичину новый тигар 1,916,000 зр., такъ що податокъ грунтовы подъведененобы въ Галичинѣ о 41½ %. Протинъ такого замѣру вѣдѣтъ Выѣзжий пр. представленье до Цѣсаря, котреѣ Цѣсарі удалилъ центральную комиссию „до увѣглажденія“. Тъ первыи министръ финансій маѣтъ проблемъ № 4. Прежде замѣтимъ, что въ Галичинѣ

Словъ Н. П. Грезе замѣръ, охоронити Га-
дзинъ отъ такого обѣщанія, и въ

тому, чтобы на въходѣ присоѣщати непорядки и вѣйу и тѣмъ чиномъ изъясняюти Англію и Россію чинно вмѣшуваться въ дѣла турецкій. Французы не маютъ никакой своей политики на въходѣ; а если кто си намъ поддупыс, то минеется съ правдою. Правда, настъ то болить, что ориентальне пытанье мусить розинчатися безъ настъ, але мы теперь не можемъ запускаться глубше въ тое пытанье.

Зъ того отже саморозумъю выходить, що памъ піаны Гладстона сопѣтъ не на руку, поминаючи вже в ту важну рѣчъ, що ми черезъ близоканьи турецкихъ портгубъ завадили бы тажму рациї своєї налісній торгоўлї, котрой памъ не нагородитъ европейскїй интересъ. Дуже памъ отже пріятно, що и Німеччина, якъ видно зъ офіційныхъ ея в днівниківъ, глядить на холдингія на справу и не хоче и чути о обайдженої Туреччинѣ ліквідації. Зъ того слідує, що ми будемо на будуще однаково політику проводити, а ци ціль буде: удержати о колько лише дистанцію status quo. Франція вже вимѣтъ влагти найблизішайшій вихідъ и для себе и для Європи. Надіємося, що Німеччина не скомпрометує нашу миролюбивостъ. При такихъ обстоїтельствахъ пытанье орієнталісъ, о колько отъ Франції и в Німеччині залишитъ, сего року не встинутъ вже въ іону стадію. Розуміється, не можна предвидѣти випадківъ, які самъ ісламізмъ може виговорити. Симптоми вже показуються. Въ Алжирії, въ Тунісі, всюди, где исламізмъ панує, видно тажкий гнівъ изъ султана. Всюда розбирають пытанье, чи Калифатъ безусловно звязаний съ домомъ Османа, и що дуже небезпечне, заперечують тому, бо каліфатъ вже бувъ впередъ и въ другихъ рукахъ. Нідчастъ слідуючою заандовки д. Менкія тая справа буде обговорювана. Султанъ о тоймъ знає, и тильки толкує по часті его упертості, бо більш справедливо бояться, що би дальша уступчивість жалінъ гвардії не здисципліновала їх до крихти въ очахъ мозулманій. — Тік слова Франції, урядника при министерстві, вказують східно на генеральну франційську політику згблого поступовання съ Німеччиною въ тильки самимъ и съ Австроїєю, въ пытанні орієнталізмъ.

Нѣмечтина. Торжественный обходъ уединенія будовы катедры въ Кольцонѣ дебулся въ пятницу минувшаго таеждня днѣ 15 с. к. при участіи мѣста, депутатій въ цѣлой Нѣмеччинѣ, въ присутствіи царя, наследника престола и иныхъ достойливыхъ Катедра кольцонская есть одиннадцатиъ вѣковъ.

кутного комитету правил заседанія
15 пословъ. После донесения Tagblattъ обг-
верено тендерное положеніе политично
дальшъ мѣры, какъ слѣдовало бы на будущемъ
предприятіи. Молодой Чехъ Дръ Тролль
жадавъ энергичнѣйшаго поступанія мини-
стерства Таффого въ корытъ олавянинскихъ
народовъ. Нарады комитету тревожатъ
дальше.

Литературные памятники Сибири и Дальнего Востока

ЗАГРАНІЦЯ

маковъ и на було монстраційной флоты, якъ я, пр. бомбардованію Дудзинія; тѣ французскаго корабля не омыла ни одна калона дати выстрѣлу. Съ бѣгомъ часу европейска сполучна спога отрѣзала свою паріботко придуманіемъ Гладстономъ миссю изъ моря архітектурѣ противъ Дудзинія и Гладстонъ придумавъ для нея иные практическіе дѣланія изъ моря.

гейблскомъ. Франция противъ новому посланнику Гладстона. Въ тѣмъ измѣдѣ подыбѣ съѣзжу корреспонденцію къ Коннѣсънъ Зиъ, въ 11 с. м., въ которой корреспондентъ не даетъ свою размову съ одинымъ высокопоставленнымъ урядникомъ французскимъ при министерствѣ заграничныхъ дѣлъ. «Гладстонъ — говорилъ урядникъ — веде пол-

Цесарь Фридрихъ изъбралъ
всѣхъ князейъ памерскихъ, уступивъ одинъ
кожъ отъ торжества короля импераціи
и баварскаго, великаго князя гессенскаго
и князя брауншвайгскаго. Въ день торжества прѣдѣлъ съ
гол. 9. рано потягъ добрскій до Кальви. Зъ добрца удалился цесарь, цесаревъ, престо-
роннѣльянинъ и вся родина до цесарског
дворца, где же бывшему спутнику

резиденции, где же въ залу пригласили находить торжественному городѣю из живописныхъ отраслей, работавшемъ, практавшихъ при будовѣ катедры, товарищъ-репрезентантъ, молодежь и т. д. Самъ пѣхольгъ тревожилъ избрать годами. Но по ходѣ удалось цѣсарь съ цѣсаревою до протестантскаго костела, где выслушалъ богослужение и въ отгатъ о годѣ. И до катедры коломенской. Цѣсарь поклонясь при входѣ, номинатъ-спикеръ и заключилъ свою промову словами: „Кобы повернуть церкви міре, а катедрѣ си архипастыру!“ По отѣнію Тѣ Денисъ вышношъ цѣсарь гдѣ катедры до шага передъ катедрою и тутъ подняли вѣй члены двору и вѣй запрошенои кнѧзь акты уkońчения будовы. Цѣсарь держалъ промову, которую заключилъ словами:

*) Въ сиранѣ накидованія радио Син-
тимъскіе земѣстнѣ Исторіи Польши мы раз-
дѣли, чтобы таюшій Русины (отже не
коемъ учителей або селяне) внесли жалобу на
Рукъ Намѣстника. Хибакы пека въ Син-
тимъскіемъ окрѣпъ школыѣиъ Русиной
(кромъ селъ и учителейъ) которѣ бѣ могли
такъ заплати?!

памятникъ на хвалу Богу и благо детчи-
ны.¹⁴ Вечеромъ отбухла сына изюминка
Компании.

НОВИНКИ.

— Центральный выдаѣтъ товариства "Просвѣта" въ Львовѣ отбухъ бѣлъ 1—15 жовтня 1880 пять заѣданъ, на которыхъ у-
хвалено межъ письмами: 1) обходитъ 100
аттѣніи память засоса избѣльства въ Гали-
чинѣ черезъ тѣло Іосифа П. для 29 падоли-
ета 1880 и изъ тѣй спрашъ порозумѣти съ
другими русскими товариствами, именно же-
то "Народный Демократъ"; 2) разнѣсати кон-
курсъ на стипендию им. Фр. Франца для
учениковъ изъ гимназіи въ Перемышли
на сумѣ 100 зл. рѣко; 3) удѣлить бург-
Золотойской филии "Просвѣты" на тымчасъ
ку запомогу 20 зл.; 4) скликати загаль-
ни аборы на день 8 с. с. грудня о
21, годъ по полудни въ устроїти изъ тѣмже
дня отгать и музикально-декламаторокъ
вечеръ.

— Николай Костомаровъ призначивъ
4000 рублейъ зажженыхъ въ харківському
банку вразъ съ дѣтскими же премію автомо-
рою руско-російскаго словаря, который на-
початъ Петербургскія академія наукъ. Подроб-
нѣшія вѣдомости въ тѣй спрашъ подамо въ
следующемъ членѣ.

— Цѣсарь вступиши въ недѣлю, 17 с. м.
о 2 годъ по пол. на землю шлезику а 3 годъ
стапути въ Тешинъ, где его робио торжес-
твенно и сердечно якъ въ Галичинѣ або
Буковинѣ пімъ народа повити.

— Вѣчанье архін. Рудольфа отбудеся
15 лютого 1881, вечеромъ въ кастелѣ Аугу-
стинѣ въ Вѣднѣ. Князя Стефана прий-
де до Вѣднѣ 10 лютого. Въ недѣлю, 13 лют-
ого буде даный изъ обоихъ великихъ салахъ
редутовыхъ баль добрскій а другого дна
баль студентскій, котрого протекторатъ
приняла самъ прѣ. Рудольфъ.

— Громада Станкова, пок. Жидачівско-
го одержала бѣлъ цѣсаря 100 зл. на устро-
щие церкви.

— Иванъ Піонтковскій, выдуженный со-
вѣтникъ школьный въ директорѣ львівской
академіческой гимназіи умеръ въ Львовѣ въ
78 р. жити.

— 2. О. Адальбертъ Грицикевичъ приход-
илъ въ Конотопахъ, Варахістого ден., съ
пархиї Перемышльской, упоконію 15 (27) с. м.
и 55 р. жити а 31 священотва. Вѣчна
ему памяти!

— Въ львівске духовне сѣменище при-
нятъ дальше: 1) Мих. Дебницкій, 2) Но-
сторъ Коржинський, 3) Мих. Лихновскій.

— Впр. кръл. Іоанъ Яблоновскій, ре-
сидентъ Перемышльской епархіи именованій
протекторъ катехизисъ и методики въ не-
ремышльскомъ духовномъ обженіи.

— Зъ Самбора вишути память: Въ 58 ч.
"Діла" въ доляхъ "Зъ падъ Струнка" будо-
рожано, икъ побѣдѣть спутниковъ мисіи изъ
монистаръ Кармелитовъ въ Суєдовичахъ
датъ, широкъ и каноникъ изъ Самбора, кс.
Смолинській оскорбивъ рускій клирикъ
сказавши въ присутности многихъ латин-
скихъ священниковъ до руского священника,
сотрудника изъ Бульштика, о. Е. Ю.: "Wu-
ze wazysze bolgy, a wasi biskupi to pierwsi
bolgy!". О. Е. Ю. удалился до свого декана и
зложивъ свое обзинанье протоколарно запри-
сигнуши правду. Деканъ богословъ тое за-
прислане обзинанье до руского перемышльской
епархіи, щобъ таи зробила таи него от-
вѣтъ ужатокъ. И ось минувшого тиждня
кс. каноникъ Смолинській ста-
вавъ передъ судомъ и зобстанъ за-
суджений на 14 днівъ строгого
арешту. Кс. Смолинській заложивъ ре-
вуртъ противъ тому засудови.

— Зѣтьственный процесъ Рапалпорта въ то-
вариществѣ Тарніцкій вже скончавшися 18.
с. к. Рапалпортъ узаний 10 голосами ви-
нинъ и засуджений на 2 дніи вязницѣ, его
сподвижникъ Кошеръ на поговора року, Аль-
брехтъ же узаний мениніемъ.

— Кіевлянинъ дойдуши, що открытыe
памятники Богдана Хмельницкого отложено
по причинѣ технічныхъ перешкодъ до
макъ сїлочного року.

— Аль мед. Іосифъ Меруновичъ и въ
компаниї при епархіальному бюрѣ Накот-
ківка именованій лікаремъ почитовицъ
ІХ. ранги, лашений однакожъ на дніше
при сїлочному бюрѣ.

— Аль мед. Іванъ Павликівъ, польсково-
українській славъ, именованій старшинъ лі-
каремъ виїзжанимъ изъ резервъ 35 піхот-
ного полка.

— Зъ Буковини доносять, що на грани-
цѣ буковинско-ромунськїй земисю поз-
комтуманію бѣа оторона Ромулъ та причи-
ни сильно таїко чапуничого книгорушу.

— Въ Мідзачевѣ утворило живиши пра-
востудъ новий судъ Поморський, до котрого
вхунчъ слухаючи громада 1. изъ суду въ
Мідзачевѣ, Дерчишевѣ, Деменіївѣ, Фоль-
варкѣ, Жидачівськїй, Туралї, Іваноффї, Цу-

нізбецї, Пчали, Покровцѣ, Губайдічевѣ,
Воля губайдічевска, Рогожно, Бережинія,
кородовска, Жураківъ, Тебарбрѣ, Волчікъ,
І. изъ суду въ Журанії: Гандовцѣ, Ме-
жирѣ, Заболотівцѣ, Руда въ Кохланію,
Іосентинѣ въ Лопинцѣ. — День, коли таї судъ
рознѣю свою дѣятельность буде познай-
ти общиції.

— Несовѣтность и безантактность у-
ридовъ "Газеты Lwowskoi" позгладои
Русинівъ мы таї при колькохъ слухаючи
вынужнанія. Газета урядова не мала изъ на-
шій членій закиды ни одного слова на спос-
вірандань, боянъ, розуміться, факту годъ
занеречити. Но годитъ памъ помнити но-
вого слухаючи, икъ маловажного, вѣдь інди-
куючо познай лічъ на здобину тенденційності,
якою послугуяша урядова газета на кождомъ
кроцѣ въ країною рускимъ народності и ру-
ского обряду. Тымъ бѣльше не маловажна
для насъ таї тенденційності, що она пока-
зала ізъ статистичнихъ виїзжахъ, котрій
якъ вѣдомо, икъ урядовой газетѣ мають при-
вилегію уважнайшої позногрѣшнини. "Gazeta Lwowska" въ поданої въ ч. 238 спра-
ваданію въ львівской школы політехнічної
почисли всѣхъ двадцать и колькохъ студ-
ентовъ Русинівъ греко-кат. обряду до
обряду римско-кат., такъ що посли спра-
ваданію урядової газетѣ не буде въ р.
1880 на львівской техніїкѣ икъ студен-
тія гр. кат. обряду, и тымъ чиномъ сїл-
шоваха спраїваданіе уступаючо ректора,
вымолосене при открытии сего року школ-
ного въ али політехнічной. Сей примеръ
показує, о колько вѣдь урядової спраїваданії
Gazety Lwowskoi могутъ мати претензію
до признанія ихъ достовѣрнини. Ми, Ру-
сина, правду скажавши, икъ вѣдь досто-
вѣрність еи не вирили, а позгішній фактъ
тымъ бѣльше нашъ вѣръ утвер-
джує...

— Декорація Цѣсарь наданъ сїлбникомъ
суду краевого въ Львовѣ, Леополіи Будзин-
овскому, за ініру и знамениту службу
крестъ кавалерскій ордеру Франца-Іосифа.

— Именованія урядниковъ. Адъютантъ
суду поїтъ въ Золотої Потоцѣ именованій
авсекультантъ Леополь Бентковскій а
судію Феліціанъ Марціановскій, су-
дия въ Іалбонцѣ.

— Конкурсъ стипендійний. Львівска
митроп. консисторія розносує конкурсъ на
стипендію ім. св. Георгія призначено
для одукальти вѣдь праць о роїніяхъ 100 зл.
почавши бѣлъ І. куроу 1880. Убѣгатель має
выхазати: 1) що походить бѣлъ отца ру-
ской народности и гр. к. обряду; 2) що есть
прото або сынъ убогихъ родичевъ
3) що скончавши гимназію съ найлучшимъ
успѣхомъ и 4) що слухаючи або слухаючи
вклады рукой литературы. Речиці по-
даванія черезъ колегію професорівъ прав-
ничного видѣлу до львівской митр. конс-
исторія до дні 3 (15) падоли.

— Не толькъ въ одной Галичинѣ рої-
рочно взмагаються довги и лицитациі дрѣ-
бныхъ господарствъ, — тое саме злинище
бачимо и въ другихъ краяхъ австрійніхъ.
И такъ и. пр. въ Стирії бѣлъ 1874 до
1878 виросли гипотечніи довги о виши 66
міліоновъ зл. Въ Австроїї горишній чи-
слу примусовихъ лицитаций познайлось въ 4,720
въ р. 1874 на 10,264 въ р. 1878, и въ
вториціе претензіи гипотечніхъ таї при-
чини недостаточніи сумы виїзнувшої зъ
лицитациї виносило въ р. 1774 — 5,800,000
зл., а въ р. 1878 вже 34,100,000 зл., вирос-
ло отже въ протягу 5 лѣтъ о 485%.

Вѣсти епархіальни.

Зъ Епархії Львівской.

Посвѧщені въ ділкому слѣдуючої уко-
нечнії богословії: Стеф. Городецкій, Кипр.
Копачъ, Юліанъ Дуткевичъ, Володимиръ
Студницкій, Іосифъ Волошинський, Іоанъ
Венгриновичъ, Григ. Коневичъ, Петро Чи-
калогъ, Іоанъ Редкевичъ, Юл. Гарасимовичъ,
Андр. Образцовъ.

До испытану конкурсового призначенія оо.
Григ. Кунинський, Іоанъ Габрусевичъ, Нес-
торъ Соревніцкій, Стеф. Чолганъ, І. Дом-
бровскій, І. Бандера, Юл. Грабовичъ, Ст.
Кобалишкій, А. Гришевецкій а А. Тимошъ.

Зъ Епархії Перемышльской.

До перемышльского плавеского заведенія
фундациї бѣл. п. с. Іоанъ Сільківскій при-
значавши зобогати до оставшихъ таї заслуженню въ
макъ менінію року 4 начоції, що слѣдуючо:
1. Петъ Шостакъ, 2. Іосифъ Легуткій, 3.
Георгій Шумський, 4. Григорій Юркевичъ,
5. Іоанъ Побідніцкій, 6. Павелъ Паламаръ,
7. Теодоръ Димитръ, 8. Григорій Макаров-
скій. На виїзжанії: 1. Михаїлъ Іодлов-
скій, 2. Максимъ Мелехъ, 3. Теодоръ Іонецъ.

НАУКА, ШТУКА И ЛІТЕРАТУРА.

— Рускій правотарь народный. І. О. о-
пакунахъ а кураторахъ. Написанъ Степанъ
Тихій. У Львовѣ. Накладомъ редакції Бать-
ковиць, Зъ друкарнї Товариства им. Шев-
ченка. 1880. Цѣна 12 кр. VIII-їа, ст. 40.

— Школьної часописи ч. 3 мѣсяції:
Выходаніе въ школѣ народнѣй познанію бути
религійно-моральне, нац. Ін. Кабароніскій,
учитель; Ясь учити въ першої класѣ дѣти,
котрій заходи ходити до школы? (Продж.
Леніція 3); Практична наука о дробахъ зи-
мійнихъ, нап. Ольга Сиринъ; Дописи: въ
підь Львова и бѣлъ Микулинцъ; Новини;
Бібліографія; Именованія и конкурсы и т. д.

— Собрание Сочинений М. А. Максимо-
вича. Томъ III-їа. Языкоизученіе, история
словесности. Кіевъ 1880. Стор. 750 въ VIII.
Цѣна 4 рубл.

— Историческая монографія и изслѣ-
дованія Н. Костомарова. Томъ XIII-їа.
Слѣд. 1880, стор. 520 въ VIII-їа.

— Изборникъ Великого князя Святосла-
ва Ярославича. Слѣд. 1880. Стор. 276 +
266 въ IV-їа.

— О находкахъ предметовъ каменна-
го періода на лѣвомъ берегу р. Днѣпра
въ 1879. году. Т. Кібальчича. Слѣд. 1880.
Стор. 16 въ VIII-їа.

— Темное мѣсто въ "Словѣ о пальку
Игоревѣ" П. Ваденюка. Слѣд. 1880. Стор.
6 въ VIII-їа.

НЕРЕНИСКА РЕДАКЦІЯ.

Веч. I. Д. въ Новослікахъ: Вы мали
заплачено до 30 Вер.; тому дні 18 Жовт.
приплачено 4 зол. вписано по конецъ Марса
1881 року.

Веч. В. Д. въ Гребенюкѣ: Рекламованій
числа Вамъ вислано; дѣбство Вы маєте
заплачено до 10 Над. бо поспѣльнихъ 2 зл. не
вписано черезъ неувагу зъ власової книжки
до експедиційної. До конца року прибѣ-
дитъ Вась еще 80 кр.

Веч. Е. С. въ Кур... Не для браку до-
вірія до священства здержуко посылку
тиль Ви. Предплатникъ, котримъ пред-
плата скончилася, по тобѣ простой при-
чинѣ, що не можемо знати, чи той, котрій по-
мимо уломненіи не присылалъ дальнішо пред-
платы, ани навѣть дальнішо виїзжаки не за-
можле, желаю нашу часонись на дальше о-
держаніи. Тожъ въ такихъ случаюхъ про-
симо все наше запвѣдомити бодай картою ко-
респонденцію.

На руки редакції "Дѣла" прислали:
для Зоръ П-їа С. В. въ Бужку 2 зол.; о. А.
Т. въ Дрогобичи 1 зол.; для Школьної Час-
описи о. М. К. въ Ради 1 зол.; для Од-
есского Качковскаго С. и Ю. въ Вѣднѣ по
1 зол.

Курсъ львівскій въ дні 18. ж. жовтня 1880.

ПЛАТИТЬ ЖАДАЮТЬ ВЪСТРІЧА ВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ

БУДЬОВЪ